

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesv Libri Dvo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. XVIII. Apparatu maximo terræ mandatur, & post funus apparet
gloriosus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

CAPUT XVIII.

*Apparatu maximo terre manda-
tur, & post funus apparet
gloriosus.*

§. I.

*Perhonorifi-
cè sepeli-
tur.*

VT primùm è vivis excessit, dato ei more signo in Collegio, mox in summo Templo aliisque, seu Canonicorum, quos vocant, seu Religiosarum familiarum Ecclesijs æs campanum lugubriter pulsarum, communem esse toti patriæ tanti viri jacturam ingemuit. Sequenti luctu Senatus ab universo nobilium ordine commitatus, & pullo habitu indutus, ut in magnorum Principum funere mos est, erectus insuper ad modum pyramidis theatro, dispositisque omni ex parte argenteis candelabris, ut quam plurimis faculis collucere atque odoriferis cædis latè fragrantiam spargeret, solennes Bernardo exequias & Religiosæ familiæ omnes sub suis quæque signis, cohonestârunt.

*Effertur à
Nobilibus.*

Extulerunt funus suis humeris ex primâ nobilitate Sodales, quos Albatos ajunt

ultimos illi honores quoque habuit mortu-
tuali officio persoluto, & sacro funebri mu-
sicis decantato modulis Collegium Canoni-
corum. Mortuum denique jussu Senatûs *Pro concio-*
pro concione laudavit R. P. Bartholomæus *ne lauda-*
de Messana, ex Franciscanâ familia, quam *fuit.*
Capuccinos indigitant, cui de præclaris
Bernardi gestis differenti assensit publica
vox; comploratio, & ejulatus fidem fecit.

§. II.

Et si verò inter postremos etiam nostra
Societas defuncto justa ex more persolve-
rit; ita tamen inter parentandum quavis a-
nimo comparatus erat, ut suffragium sibi
ab extincto potiùs exposcendum, quàm
non indigo erogandum censeret. Et hic
quidem non modò nostrorum hominum,
sed communis omnium sensus fuit, ideò-
que tam densa ad eum affluentis turbæ
compressio facta est, ut mortuale ferulum *impensè*
forti sepimento fuerit muniendum, triduo- *colitur, ut*
que jam altero exuviæ inhumatæ ad spe- *inculpatæ*
taculum & religiosam venerationem ne- *vite bene-*
cessariò relinquendæ. At brevi, velut im- *quisitæ*
potens sui undarum moles perrupto agge- *virtutis*
re, ita clathris undique effractis, & obtritis *homo*
sele multitudo infudit: alij manum exoscu-
lari,

lari, alij coronas precatorias vestibus admo-
vere, hi capillos vellere, isti ungues, vestes,
& id genus alia decerpere, deinceps velut
sacra quædam lipsana & præ gemmis fib-
futura.

*In omnium
ore versa-
tur.*

Pergebat interim civitas universa lo-
go æris pulsu excitata certatim applaudere
jamque nullus nisi de Bernardo sermo esse
jam beneficia è cælo impetrata, jam prodigi-
ose facta, modò infractus in adversis ani-
mus, modò perenne sui domandi, animòs-
que Deo operosè lucrandi studium, aliàque
complura Herois nostri facinora commemo-
rati.

§. III.

Tandem elapso tridui spatio perægi-
quidem, sub tertiam noctis horam corpus
felicissimi Bernardi ex ædè nostra in sa-
crum vestiarium ab oculis hominum pro-
perè subductum, plumbeo loculo ex Magi-
stratûs voluntate inclusum, post ad ipsam
Crucifixi Servatoris aram, sub gradibus, et
terræ mandatum: ad pedes scilicet illius
quem vivus in corde sepultum nunquam
non circumtulera. Ne qua verò tam pre-
tiosi pignoris aliquando obreperet oblivio
jussit Senatus, quem vivum in oculis fere-
bat, mortuum penicillo exprimi, ut in Cui-
ria

*Depingi-
tur iussu
Senatus.*

ria inter illustres Catanæ viros collocari
 posset. Et quia triduum illud, quo inhu-
 marus publico bono jacuit, non obscuris
 prodigijs favente Cælo cohonestatum fue-
 rat, jam tum Senatus-Consulto decretum
 est, Summo Antistiti Romam supplices
 mittere libellos, ut ejus nutu fas sit, sacris
 Præsulibus de more super vita, rebusque
 gestis Bernardi quæstiones exercere, quibus
 contestata viri sanctitas patefieret orbi, olim
 dubio procul inter Divos publico ritu ce-
 lebranda. Unde factum, ut jam olim an-
 nuente Romano Pontifice Innocentius Ma-
 ximus & Octavius Brancifortus Catanen-
 sium Episcopi apud suos Cives: Ioannetti-
 nus d'Oria è Purpuratis Patribus ArchiPræ-
 sul apud Panormitanos, alij quoque pluri-
 bus in locis ejusmodi quæstiones haberent,
 & in publicas tabulas referrent, id effectua-
 ri, uti spes est, quò Bernardus beatorum, si
 ita Sanctæ Sedi videbitur, numero tandem
 adscriptus, pro Cælite coli haberique possit.

*Eiusdem
 Senatus
 presibus
 permotus
 Pontifex
 iubet qua-
 stiones ha-
 beri super
 rebus à
 Bernardo
 gestis.*

§. IV.

Eâ ipsâ, quæ mortem Bernardi præ-
 cesserat, nocte vidit per quietem Vincentius
 de Ramundo, Jurisconsultus gravis & do-
 ctus, post Societati nostræ adscriptus, splen-
 di-

*Creditus.
 Ignatius
 morienti
 adfuisse.*

didum in Catanensi Collegio fieri apparatus, atque in aula Societatis hominem, venerandâ caluitie spectabilem, obambulare, cumque rogarer, quis ille esset, audiit Generalem Societatis Præpositum advenisse. Itaque manè expectatus, vereri se dixerat, ne Pater Bernardus animam ager, ad quem in cælos secum abducendum Sanctus Pater Ignatius descenderit: & vix ea dixerat, cum adest nuncius, & obiisse monet.

Eadem nocte sanat agrotum.

Eadem nocte in morbum incidit Paulus la Motta, cujus impetu mox obmutuit. Percussus repentino fratris malo Dionysius la Motta vir Ecclesiastica dignitate insignis, tertiâ ante solem horâ, ô Pater Bernarde, inquit, si vera est illa, quam de sanctimoniarum vitæ concepisti, existimatio, fac ne me fallat, quam in te collocatam habeo, fiducia, & ante solis ortum loquelam fratri restituit. Neque diutiùs factum, quàm quinquaginta annis decurri Psalmus possit: quem antè meo consilia donare nequiverant, is repente vocem & verba expedite facienda, lingua soluit, morboque penitus depulso sanus postera die se admiratus est. Ita Bernardus humanis quidem exemptus, in hominibus tamen animis magnum sui desiderium, clarioramque nominis memoriam reliquit: im-

primos illius seculi viros doctrinæ & virtutis consummatæ famâ recensendus.

§. V.

Fuit illi statura inter proceram par-^{Bernardi} vâmq; media, color subfuscus, facies & ^{vultus &} frons serena; gravis tamen & modesta: o-^{statura.} culi vivaces, caput parvo propiùs, quàm magno, calvum, & canitie venerandum. De sexaginta sex vitæ annis, ipsos quinquaginta in Societate sic exegit, ut omnibus esset in pretio: quod ex æquo hinc morum suavitas, illinc vitæ integritas passim emicans raperet intuentes, & animos etiam adversos tandem conciliaret.

Et si verò dum in vivis erat, arcano ^{Post mortē} Providentiæ divinæ omnia sapientissimè ^{apparet co-} librantis consilio multos aliquando habuit ^{ruscâ luce} obrectatores; à morte tamen multò plures ^{circumfu-} habuit præcones; quando illum vel maxi-^{sus.} mè rara quædam eventa omnibus venerandum, & profus admirabilem fecerunt. In quibus non postremum est, quod non rarò etiam post mortem amicis aliisque in cælesti luce se conspicuum præbuit. Vix animam exhalaverat, & fama de felici tejus obitu totam Siciliam pervolavit. Ea ad amicorum aliquem delata ingentem in illius

pectore dolorem creavit. Lugebat enim vero quàm qui maximè, quòd tam beatae morti præsens adesse, ac ultima officia præstare non potuerit. At mœrorem ipse Bernardus derersit, quando intempestâ nocte per quietem spectabilis adfuit, multaque circumfusus luce, facie serenâ & splendidâ, & sub umbellâ regio more consistens, amico promisit, ei se peccatorum veniam à Deo impetraturum. Quam pollicitationem non fuisse vanam, docuit summa & perpetua in multos menses animi tranquillitas, in amici pectore relicta. Mox ab obitu se quoque spectandum præbuit magnæ DEI famulæ, séque multis comitatum Angelis in cælum, ut inter Prophetas locum sedemque capiat, abire dixit.

§. VI.

Se quinque diebus ante mortem in ecstasy invenisse manifestat.

Fuit & alia mulier cum primis pia & virtutis laude clara, quæ suum nomen publicis inseri tabulis modestia verante prohibuit. Hæc Panormi avidè nuncios expectabat de suprema Bernardi ægroracione. Sed nuncios ipse prævenit, & se coràm stitit. Duo autem simul aperuit, & quis sibi vitæ finis fuerit, quisque futurus sit devoræ sibi feminæ, non obscure indicavit. Agonem

nem, aiebat, suum non nisi ecstasin & cælestium rerum contemplationem fuisse; mortem verò, rectum ad Prophetarum in cælo sedes transitum. *Ad te autem quod attinet* subjunxit, *scitote e brevi in cælo gemmis lucidissimis coronandam.* Nesciebat illa quidem, quæ & unde sibi hæc paranda esset corona, id tamen haud multò post liquidò cognovit: quando sævissimis calculi doloribus excarnificata post longam & insignem patientiam vitâ feliciter functa, ijs, quas ipsa sibi elaboraverat, gemmis est insignita.

Matrona morbi mortisq; genus prædicat.

Hæc, cum in vivis adhuc ipsa degeret, Panormi in nostræ Societatis templo rei divinæ intererat, quando nonnulli ex eadem Societate Patres supremis votis Religionem professuri, ad aram genibus curvatis procubuerant, quos inter vir erat nostri ordinis homo virtutis & sanctimonie non vulgaris.

Apparec cum aliis Beatis, tãquam verus Ignatiæ filius.

Hæc ergo sanctum Patrem Ignatium sub umbraculo gemmis distincto spectabilem habuit, sacris scilicet suorum filiorum nuptijs præfuturum; ferebant autem quatuor in angulis sublimem umbellam hinc Divi Franciscus Xaverius & Aloysius Gonzaga; illinc B. Stanislaus & Bernardus Colnagus. Cùmque curiosè pia, quid hæc festiva sibi pompa vellet, ex Ignatio quæsis-

I 5 visset;

viffer: ille hæc, inquit, uni eorum, qui vota nuncupant, solemnitas decreta est, mihi in patris charo, homini scilicet ex magnis Dei amicis & electorum numero non postremo: in cuius gratiam adduxi filiorum charissimos, inter quos & hunc, quem cernis Colnagum, profectum verum Societatis, meumque filium connumerat.

§. VII.

*Indusio suo
lethalem
morbum
depellit.*

Laudomia Gravina Catanensis, & genere, & virtute nobilis matrona nunquam quod mireris, Patri Bernardo, quoad ille vixit, vel locuta est, vel eum oculo conspexit. Jacebat hæc gravi infirmitate corporis pressa, & non dubia mortis victima: itaque propinqui humanis jam præsidij destituta, ut divinam accelerarent opem, Bernardi rogat, ut mortui indusium spe bonâ pleni iniiciunt. Cùm ecce tibi intermortuis illa vocibus à circumstantibus, quoad per fractas vires licet, auxilium rogar: adstare sibi supernè, nescio quem è Societate virum: admonita verò eum ipsum esse, cuius sacro pignore tegeretur, mirabilium patratorem Colnagum, ac proinde magnâ illi se fiducia commendaret, dicto audiens, dum pias ipsam preces fundit: Bernardum impolitum super

super caput manu, audit renidenti vultu loquentem: age filia, quid habes? quid times? adsum ut te sanem; in Deo tamen spem reponere: hujus brevi potentiam maximo tuo bono experiere. Ita Bernardus ex oculis abiit, ægra mox meliusculè habere cœpit, palpitatio cordis posuit, lethalis pallor in vividum colorem vertit: postero manè ex integro sana à medicis totius rei ignaris, & ad mortuam se ingredi opinantibus, non sine ingenti admiratione est reperta, qui sponte suâ disertis verbis confessi sunt, in summo hinc febrilis æstûs incendio, illinc summâ virium debilitate, curationem adeò subitam supra omnes naturæ artisque vires, solius divinæ potentia indubitarum fuisse argumentum.

§. VIII.

Catanensium nonnemo ipsos decem annos immani renum dolore confixus, & jam remedij expers, sive morbi fatigatione, sive imbecillitate virium in somnum declinaverat oculos. Dum ergo sopitus tantulum quiescit capit, videre sibi visus est Bernardum in mortuali feretro jacentem, qualè scilicet multis antè annis, priusquam tumulto mandaretur, conspexerat; lætum tamen & venustum.

Ubi

Ubi verò propiùs se admovit, & manum exoscularus est jacentis, iteratò, quid sibi veller, ab eo rogatus, Pater, inquit, luctor cum hisce meis doloribus. Ad quem ille renidenti ore, formatoque crucis signo bene precatus: *Abi modò*, ait, quando jam sanus es. Ita Bernardus evanuit, simulque somnus, & cum somno morbus auffsugit, nunquam deinceps redire ausus.

§. IX.

Paula Pellirona, & ipsa Catanensis, sub auroram adhuc lecto decumbens spectabilem habuit quendam nostri Ordinis Patrem, qui linteatus, & velut pro concione dicturus, aperto capite, quadrarum manu pileum gerebat, hortatus Paulam, ut in cælum oculos attolleret. Paruit illa monenti, & patefactâ cæli regiâ spectavit humanæ salutis assertorem IESVM plusquam splendore luce circumfusum, sacratissimis tamen quinque vulneribus mirifico fulgore emicantibus. Iussa deinde ad Christi dexteram transferre oculos, vidit magnam DEI Matrem admirabili pulchritudine & maiestate præditam, compositis ad divinam quandam modestiam manibus adstantem, & in Filium, totius scilicet divinitatis theatrum

trum, defixo intuitu absorptam. Porro imperante, quem diximus, Patre, flexis in adversam partem oculis conspexit e regione Deiparæ Deique hominis Bernardum splendida Societatis veste mirabiliter coruscantem.

Et hunc quidem jam olim noverat ipsa, & ex adstante Colnagum esse didicit, alium verò simili vestitu ex omni parte radijs circumdatum, paulò tamen longius distantem, sibi hucusque incognitum, Paulum esse intellexit, cognomento Achillem. Fuit autem tam mira cælestis hujus spectaculi suavitas & vis, ut Pellironam compluribus diebus dulcissimo pietatis sensu impleverit: quæ sacris Quæstoribus sanctè affirmavit, se etiam tunc, dum ad tribunal consistebat, vel solâ illius recordatione divinis adeò delicijs accumulari, ut tantæ dulcedinis capiendæ impar, viribus & animo prope modum linqueretur, testata insuper ejusmodi spectaculum, si iteratò frui liceret, atque etiam oculorum jacturâ comparandum esset, fore sibi jucundissimum.

***

CA-